

23.10.2020

MEVLİD KANDİLİ

Bir Müslüman için, uğruna verilecek sevgilerin en yücesi, sevginin kaynağı ve bir ismi de **"Vedûd"** olan Allah'tır.

Müslüman, Allah'a ve onun dostlarına engin muhabbet besleyen kişidir. Peygamber Efendimiz (s.a.s) ise Allah dostlarının önderidir. İlahi sevgiye ulaştıran bir rehberdir. İnançımızın ve ibadetlerimizin temelinde sevgi, daima ön plandadır. Allah'a imanımız da sevginin eseridir. Çünkü şuurlu bir iman ve ibadet, ancak sevilen Hak Mabuda yapılır. Bu sevme eylemi dilde kalmadığı, gönülde karşılık bulunduğu durumlarda bir anlam taşır.

Dolayısıyla Allah'a ve peygamberine olan sevgimiz, emirlerine uymak ve yasaklarından kaçınmakla mümkündür. Nitekim Kuran'ı Kerim, bu sevgiyi ispatlamanın yolunun rasulüne itaatten geçtiğini şöyle vurgulamaktadır. **قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ**

"De ki:"Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın Allah çok merhametli ve bağışlayıcıdır."

Değerli müminler! Peygamberimiz (sav), 571 yılı Rebiu'l-evvel ayının 12. Pazartesi gecesi – ki bu sene 28 Ekim Çarşamba gününe denk geliyor-tan yeri ağarırken Mekke'de dünyaya geldi. Babası Abdullah, annesi Âmine'dir. Babası Abdullah onun doğumundan iki ay kadar önce vefat etmiş bu mutlu güne erişememişti. Dedesi Abdülmuttalip torununa Muhammed adını vermişti. Ataları arasında böyle bir ad daha önce hiç kullanılmamıştı. Bunu duyanlar Abdülmuttalip'e bu adı niçin koyduğunu sordular. Abdülmuttalip şu cevabı verdi: – Umarım ki, onu gökte Hak, yerde halk övecektir.

Bu gecenin sabahında Hz. İbrahim ile oğlu Hz. İsmail'in duaları ve İsa aleyhi's-selam'ın müjdesi gerçekleşmiş oluyordu. Kur'an-ı Kerim'de hikâye edildiğine göre Hz. İbrahim ile oğlu Hz. İsmail, Kâbe'yi inşa ederlerken şöyle dua etmişlerdi: **رَبَّنَا وَابْعَثْ فِيهِمْ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُزَكِّيهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ**

"Ey Rabbimiz, onlara, içlerinden senin ayetlerini kendilerine okuyacak, onlara kitap ve hikmeti öğretecek, onları temizleyecek bir Peygamber gönder. Çünkü üstün gelen, her şeyi yerli yerince yapan yalnız sensin" (Bakara,129.)

Hz. İsa da şu müjdeyi vermişti. **وَإِذْ قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَةِ وَمُبَشِّرًا بِرَسُولٍ يَأْتِي مِنْ بَعْدِي اسْمُهُ أَحْمَدٌ فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ قَالُوا هَذَا سِحْرٌ مُبِينٌ**

"Ey İsrailoğulları, ben size Allah'ın elçisiyim, benden önce gelen Tevrat'ı doğrulayıcı ve benden sonra gelecek Ahmet adında bir Peygamberi de müjdeleyici olarak geldim, demişti." (Saff, 6.)

Değerli Müminler! Peygamberimizin hem çocukluğu ve hem de gençliği hiç kimsede görülmeyen bir güzellik içerisinde geçti. Herkes ona "Güvenilir Muhammed" diyordu.

Nihayet 40 yaşına geldi. Milâdi 610 yılının Ramazan ayında Nur Dağı'ndaki mağarada bulunduğu sırada kendisine Cebrail aleyhi's-selâm adındaki melek geldi. Bu durumu Peygamberimiz o anı şöyle anlatır: "Melek bana: – Oku, dedi. Ben: – Okumak bilmem, dedim. – Bunun üzerine melek beni alıp gücüm tükeninceye kadar sıkıştırdı. Sonra beni bırakıp yine: – Oku, dedi. Ben de ona: – Okumak bilmem, dedim. Yine beni alıp ikinci defa takatım kesilinceye kadar sıkıştırdı. Sonra beni bırakıp: – Oku dedi. Ben: – Okumak bilmem, dedim. Nihayet beni yine alıp üçüncü defa sıkıştırdı. Sonra beni bırakıp: **اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ اقْرَأْ وَرَبُّكَ الْأَكْرَمُ الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ**

"Yaratan Rabbinin adıyla oku, O, insanı alak'tan yarattı. Oku, Rabbin sonsuz kerem sahibidir. Kalemle yazmayı öğreten O'dur. İnsana bilmediğini o öğretti." (Alak, 1-5.)

Cebrail aleyhi's-selam bu ilk ayetleri tebliğ etmiş ve Peygamber olarak görevlendirilmiş olduğu da kendisine müjdelenmişti.

Peygamberimiz korkudan titreyerek eve döndü ve eşi Hz. Hatice'ye: – Beni sarıp örtünüz, beni sarıp örtünüz, dedi. Hz. Hatice de onu örttü. Bir süre sonra Peygamberimiz olup bitenleri Hz. Hatice'ye anlattı ve: – Kendimden korktum, dedi. Hz. Hatice: – Öyle deme, Allah'a yemin ederim ki, Allah Teâlâ hiçbir vakit seni utandırmaz. Çünkü sen akrabalık bağlarına hürmet ediyor, borçluların borcunu ödüyor, yoksullara yardım ediyorsun. Misafirlere ikramda bulunuyor, doğruları destekliyorsun, dedi. (Buhari, Bedü'l-Vahiy,1.)

Değerli Kardeşlerim! Hz. Muhammed son Peygamberdir. Allah Teâlâ Hz. Âdem'den itibaren kesin sayılarını ancak kendisinin bildiği pek çok Peygamberler göndermiştir. Peygamberimiz bunların sonuncusudur. Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurulmuştur: **مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِّنْ جَالِكُمْ وَلَكِن رَّسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا**

"Muhammed, içinizden her hangi birinizin babası değil, O, Allah'ın elçisi ve Peygamberlerin sonuncusudur. Allah her şeyi bilendir."(Ahzap, 40.)

Peygamberimiz önceki Peygamberler gibi bir milletin değil, tüm insanlığın Peygamberidir. Diğer Peygamberlerden farklı yönlerinden birisi budur. Nitekim Kur'an-ı Kerim'de:

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ نَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

"Ey Muhammed, biz seni bütün insanlara ancak müjdeci ve uyarıcı olarak göndermişizdir. Fakat insanların çoğu bunu bilmezler." (Sebe,28.)

Peygamberimiz yalnız insanlara değil, âlemlere rahmet olarak gönderilmiştir. Nitekim Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurulmuştur: **وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ**

"Ey Muhammed, biz seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik" (Enbiya,107.)

Bir savaş esnasında birkaç **çocuk** çarpışan iki taraf arasında kalmış ve ölmüşlerdi. Peygamberimiz bundan haberdar olduğu zaman büyük üzüntü duymuştu. Askerler Peygamberimizin üzüldüğünü görünce: – Ey Allah'ın Rasûlü, neden bu kadar üzülüyorsunuz, bunlar nihayet müşrik çocukları değil mi? dediler. Peygamberimiz: "Bu çocuklar müşrik çocukları da olsa bunlar insandır. Çocuk oldukları için günahları da yoktur. Dikkat ediniz, kesinlikle çocuk öldürmeyiniz. Her can Allah'ın fitratına göre yaratmıştır" (Şiblî, İslâm Tarihi, Asrı Saadet, c. II, s. 982.) buyurdu. Herkese şefkat ve merhamet gösteren Peygamberimizin inananlara özel bir şefkati vardı. Elbette öyle olmalı idi. Çünkü inananlar, onun getirdiği dini benimsemiş, malları ve canları ile o dinin yayılması için büyük fedakârlıklar göstermişlerdi. Bu konuda şöyle buyurulmuştur:

لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَؤُوفٌ رَّحِيمٌ

"And olsun, size kendinizden öyle bir Peygamber gelmiştir ki, sizin sıkıntıya uğramanız ona çok ağır gelir. O size çok düşkün, müminlere karşı çok şefkatlidir, merhametlidir." (Tevbe,128.)

Yine Rabbimiz Kur'an-ı Kerim'de şöyle ifade buyurmaktadır:

لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ بَعَثَ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْ أَنْفُسِهِمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُرَكِّبُهُمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَافِي سَلَالٍ مُّبِينٍ

"And olsun ki, Allah, müminlere ayetlerini okuyan, onları kötülüklerden temizleyen, onlara kitap ve hikmeti öğreten bir Peygamber göndermekle büyük bir lütufta bulunmuştur. Hâlbuki onlar önceleri apaçık bir sapıklıkta idiler." (Al-i İmran,164.)

Âyet-i Kerime'de ifade buyurulduğu üzere, gerçekten insanlar Peygamberimizden önce her türlü değer ölçülerini yitirmiş, yollarını şaşırılmışlardı. Küfür ve zulüm, gönülleri karartmış, Allah'a giden yoldan uzaklaştırmıştı. Hayır ve fazilet namına hiçbir şey kalmamıştı. Sosyal hayat bozulmuş, ahlâk bağları tamamen çözülmüştü. Hak, kuvvete boyun eğmiş, merhamet ve şefkat kalplerden silinmişti. Kadın esir muamelesi görmüş, bir eşya gibi alınıp satılmıştı. Kız çocukları acımasızca diri diri toprağa gömülmüştü. Evet, bunları kim söylüyor? Bunları, bu toplumun içinde yaşayan insanlar söylüyor, nitekim Mekke'de gördükleri zulüm ve işkence yüzünden Habeşistan'a göç etmek zorunda kalan ilk Müslümanlar Habeş kralına hicrete mecbur olduklarının sebeplerini anlatırken, bakınız neler söylüyorlar?

Câfer (r.a.): "Ey hükümdar (Necâşi), biz cehalet içinde yaşayan bir millet idik, putlara tapıyor, lâşe yiyorduk. Fuhuş yapıyor, akraba ile münasebeti kesiyor, komşularımıza kötülük yapıyorduk. Kuvvetli olanımız zayıf olanı eziyordu. Biz toplum olarak bu halde yaşarken Allah Teâla bize acıdı, lütfederek içimizden birini Peygamber gönderdi. Soyu, iffeti ve dürüstlüğü hepimizce bilinen birisi. O, bizi yalnız Allah'a ibadet etmeye çağırdı. Atalarımızın tapageldikleri ağaç ve taş parçalarını terk etmemizi söyledi. Bize doğru söylemeyi, emanete ve akrabalık bağlarına riayet etmeyi, komşularla güzel geçinmeyi, kan dökmekten ve haram olan şeylerden sakınmayı öğütledi. Bizi fuhuştan, yalandan, yetim malı yemekten, namuslu kadınlara iffetsizlik iftirasında bulunmaktan uzak durmayı emretti. Allah'a ibadet edip O'na hiçbir sûretle ortak koşmamayı emretti. Namaz kılmaya, sadaka vermeye ve iyilik yapmaya bizi çağırdı. Biz de ona inandık, getirdiği dini kabul ettik. Onun haram dediğini haram bildik, helâl dediğini helâl tanıdık. Bundan dolayı içinde yaşadığımız her yönü ile kokuşmuş toplum bize düşman kesildi, eziyet ve işkence yapmaya başladı. Bu sebeple biz de hicret ederek ülkenize geldik." (İbn Hişam, es-Sîretü'n-Nebeviyye, c. 1, s. 336.)

İşte bu sözler o toplumda yaşamış olan insanların sözleridir. Demek ki, o toplum içine düştüğü bu bunalımdan büyük ölçüde rahatsızlanmış, beklediği kurtarıcıyı bulunca ona sınımsız sarılmıştı. Onun getirdiği esasları benimsemiş ve onları hayata geçirmek için hicret etmeyi ve hiç tanımadığı bir ülkeye gitmeyi göze almıştı.

Değerli Kardeşlerim! Yüce Allah Rasûlüne itaatin yanında müminlerden Hz Peygamberin canını kendi canlarından bile üstün tutmalarını istemiş ve bu konuda şöyle buyurmuştur:

الَّذِينَ أُولَىٰ بِالْمُؤْمِنِينَ مِنْ أَنْفُسِهِمْ وَأَزْوَاجَهُمْ أُمَّهَاتُهُمْ

"Peygamber, mü'minler için kendi canlarından ileridir. Onun eşleri de onların anneleridir." (Ahzab, 33/6)

Enes (r.a.) Resulullah (a.s.)'ın şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir: "Şu üç özellik kimde bulunursa o kişi, imanın zevkine ermiş olur. Allah ve Resulünü, her şeyden daha çok sevmek, sevdiği kimseyi sadece Allah için sevmek, Allah'ın kendisine iman nasip etmesinden sonra inançsızlığa düşmeyi, ateşe atılıyormuş gibi kötü görmek." [Buhârî, İman, 9, 14, İkrâh, 1; Müslim, İman, 67, (43)]

Peygamberimizi canımızdan ve tüm sevdiklerimizden daha çok sevmek, ancak O'nun yolunda gitmekle olur. İşte bu sebeple, Hz. Peygamber'e gönülden inanan ashabı ondan gelen emirleri büyük bir teslimiyetle yerine getirdiler. O'na derin saygı duydular, derdine ortak oldular. Ayağına batacak dikene bile razı olmadılar. Hidayetin insanlara ulaştırılmasında, O'na her zaman maddi ve manevi destekte bulundular. Onu her şeyden fazla sevdiler. Bizim için bir lütuf olan Hz Peygamber (s.a.v.)'in Allah'ın elçisi olduğuna inanmanın yanında O'nu samimiyetle sevmeli, O'nun sünnetini öğrenerek kendimize rehber edinmeliyiz.

Değerli müminler, Peygamberimiz anılırken akla ilk gelen, onun, Kur'an-ı Kerim'le övülmüş olan yüksek ahlâkıdır. Onu Allah Teâlâ terbiye ettiği için bir insanda bulunması düşünülebilen güzel huy ve davranışların daha mükemmeli onda toplanmıştı. Ahlâkının güzelliğine ve her yönü ile

güvenilir olduğuna düşmanları bile hayrandı. Daha gençliğinde halk arasında "el-Emin-Güvenilir" kimse olarak tanınmış olduğu bilinmektedir.

Peygamberimiz (sav), yaşadığı hayat ile telkin ettiği esaslar arasında tam bir ahenk mevcut idi. O, telkin ettiği esasları önce kendisi uygulardı. Çünkü insan, başkalarına verdiği öğüdünü kendisi uygulamazsa onun başkaları üzerinde etkisi de olmaz. Esasen Kur'an-ı Kerim:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا تَفْعَلُونَ

"Ey iman edenler, yapmayacağınız şeyleri niçin söylersiniz" (Saff, 2) diyerek kişinin yapmadığı ve yapmayacağı şeyleri başkalarına söylemesinin doğru olmayacağını bildirmektedir.

Esasen Kur'an-ı Kerim'de örnek şahsiyet olarak gösterilen Peygamberimiz şöyle buyurulmuştur: لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِمَنْ كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا

"And olsun ki, Allah'ın Resûlü, sizin için, Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah'ı çok ananlar için güzel bir örnektir." (Ahzap, 21)

Peygamberimiz, Peygamber olarak insanları davete başladığı zaman, onu duyan komşu ülkelerin başkanları, karşılaştıkları her Mekke'liden Peygamberimiz hakkında bilgi alıyorlar, daha çok ahlâkının nasıl olduğunu soruyorlardı. İşte Mekke ileri gelenlerinden Ebû Süfyan müslüman olmadan önce ticaret amacı ile Şam'a gittiği zaman Bizans İmparatoru onu huzuruna çağırmış ve Peygamberimizle ilgili kendisine bazı sorular sormuştu. Bu sorulardan birisi de şöyle idi. Peygamberlik iddiasında bulunan bu zatın daha önce hiç yalan söylediğini duydunuz mu? Ebû Süfyan: "Asla, yalan söylediğini duymadık" diye cevap verdi.

Bunun üzerine İmparator: – Size, Peygamberlik iddiasında bulunan bu zatın evvelce hiç yalan söyleyip söylemediğini sordum, Onun hiç yalan söylemediğini ifade ettiniz. Şayet bu zat Allah hakkında yalan söylemiş olsa daha evvel insanlara yalan söylemesi gerekirdi, dedi. (Buhari, Bedü'l-Vahiy, 1)

Değerli Müminler, Peygamberimize göre ahlâk çok önemliydi. O, ahlâka o kadar önem verirdi ki, dinin ne olduğunu soranlara, dinin güzel ahlâktan ibaret olduğunu söylerdi. Hatta ahlâki güzel olmayanın; konuştuğu zaman yalan söyleyenin, söz verdiği zaman sözünde durmayanın, emanete hıyanet edenin -diğer dinî vecibelerini yerine getirmiş olsa bile- olgun mümin olamayacağını söylerdi.

Peygamberimizi sevmek demek, onun sünnetine uymak ve onu hayata geçirmektir. Nitekim Peygamberimiz:

أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ مَنْ أَحْيَا سُنَّتِي فَقَدْ أَحْيَانِي وَمَنْ أَحْبَبَنِي كَانَ مَعِيَ فِي الْجَنَّةِ

"Sünnetimi ihya eden beni sevmiş demektir. Beni seven ise Cennet'te benimle beraberdir." (Tirmizî, İlm, 16.) buyurmuştur.

Milletimiz de asırlardır Sevgili Peygamberimize derin bir muhabbet duymuş, O'nun (sav) doğduğu günü kutlu gece ilan ederek aziz hatırasını yâdetmek üzere çok sayıda manzum ve mensur eserler meydana getirilmiş, bir mevlid edebiyatı oluşturulmuş, bu maksatla merasimler tertip edilmiştir. Bu merasimler vesile edilerek milletimizin peygamberimize olan sevgisi perçinleşmiş ve toplumuza Onun sevgisi etrafında birlik ve beraberlik mesajları verilmiştir.

Anadolu insanı Hz. Muhammed (s.a.s.)'e olan sevgisinden ve bağlılığından dolayı çocuklarına onu hatırlatacak isimler vermektedir. Erkek çocuklarına Mehmet, Ahmet ve Mustafa gibi isimleri tercih etmişlerdir. Bu hususta bir inceliği de dikkate alarak "Muhammed" ismini

verecek olursa ağızından çıkabilecek bir hatalı ifadeden dolayı Peygambere saygısızlık olmasın diye daha çok "Mehmet" olarak isimlendirmeyi uygun görmüşlerdir.

Milletin ordusuna, adeta Hz. Muhammed (s.a.s.) gözüyle bakılmasından dolayı "**Sevimli Muhammed**" manasına gelen "**Mehmetçik**" ismi verilmiştir. O'nun (sav) mensup olduğu askerlik mesleği ile icra ettiği görev ve hizmetinin önemini vurgulamak için de, "**Peygamber Ocağı**" denmiştir.

Kardeşlerim! Her sene olduğu gibi bu sene de Mevlid-i Nebi'yi fırsat bilip sizlerle bazı konuları bu hafta münasebeti ile Hz. Peygamber örneği üzerinden konuşacağız. Bu sene "**Hız Peygamber ve Çocuk**" başlığı altında geleceğimizin teminatı olan çocuklarımızı ele alacağız.

Her türlü değerın itibarsızlaştırıldığı, bireyselliğın şekillendirdiğı bencilliğın ve çıkar ilişkilerinin girdabı içinde huzur ve sakinetin kaybedildiğı, sevginin maddi kaygı, özentı ve gösterişe hapsedilip buharlaştığı; popüler kültürün, lüks, tüketim ve güç tutkusunun tetiklediğı dünyevileşme hastalığının hayatı çepeçevre kuşattığı modern zamanda, bu durumdan en çok etkilenen yapı hiç şüphesiz aile ve çocuklarımız olmuştur. Bugünkü gelinen noktada, ailede Kur'an ve sünnetten neşet eden güzel ahlaktan mahrum kalan insanın; insan, tabiat, kâinat ve nihayetinde Rabbiyle ilişki ve iletişimde sorunlar yaşadığı, ahlak ve kültür erozyonuna maruz kaldığı, toplumsal olaylara duyarsızlaştığı, aile içi şiddetin, öfke ve nefretin öznesi olduğu her türlü izahtan varestedir. Hâl böyleyken bu kutsal kurumda yaşanan olumsuzluklar, zamanla toplumun genel problemleri hâline gelmiş ve çözülen aile yapısının doğurduğu sonuçlar maalesef endişe verici boyutlara ulaşmıştır.

Dolayısıyla, temel ilkelerini yüce dinimiz İslam'dan alan, kültür ve geleneğımız içinde karakteristik özelliklere sahip olan aile yapımızı ve yavrularımızı, özünü yitirmekten ve yozlaşmaktan korumak hepimizin müşterek ve yegâne sorumluluğudur. Bunun için de öncelikle ailede hayat bulacak, oradan topluma yayılıp dünyaya huzur katacak iyilikleri ve ahlaki değerleri yaşatma idealini kuşanan herkese önemli yükümlülükler düşmektedir. Bu itibarla, nebevi ilke ve değerleri kuşandığımız mutlu bir hayatın, ideal bir topluma ve daha güzel bir dünyaya uzanan yolda önümüzü aydınlatarak ailelerimizin gerçek manada ve bütün boyutlarıyla huzur yuvası olmasına katkı sunması temennisiyle; aklımıza istikamet, kalbimize muhabbet ve ufkumuza aydınlık vermesini Yüce Rabbinden niyaz ediyor, kandilimizin ve haftamızın hayırlara vesile olmasını Yüce Allah'tan niyaz ediyorum.